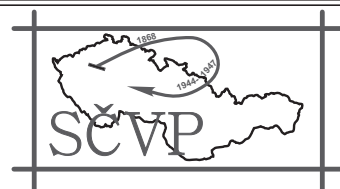

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2012

OZNÁMENÍ

Ve čtvrtek dne 26. 9. 2012 se bude od 10:00 konat plánované zasedání představenstva CV SČVP. Sejdeme se na tradičním místě, v hotelu Legie.

Odpoledne od 13:00 se na stejném místě sejde region Praha a oficiálně se rozloučí s nedávno zesnulou Irenou Malínskou.

V pátek dne 27. 9. 2012 se bude od 10:00 konat pod záštitou předsedy Senátu pana Milana Štěcha v prostorách Senátu ČR celostátní konference k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do vlasti. Konference proběhne za účasti nejvyšších představitelů Senátu, vedení SČVP, ČSoL, ČSBS, vojenských historiků a mnoha dalších hostů ze zahraničí i domova a bude ji doprovázet výstava o životě a historii Volyňských Čechů.

Všichni delegáti za SČVP budou vyznamenáni oficiální pozvánkou Senátu.

Současně s konferencí k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do ČR proběhne dopoledne v prostorách Senátu „mezinárodní festival krajských folklórních souborů“ na jejichž vystoupení srdečně zveme!

Oznámení

regionu Litoměřice. Oznamujeme, že tradiční „POSVICENSKÉ SETKÁNÍ“ se letos uskuteční opět v restauraci Koliba, na Výstavišti Zahradka Čech v Litoměřicích, v pátek dne 28. září 2012 od 10 hodin.

Daniela Zelenková, jednatelka

Vzpomínka

Dne 16. 8. 2012 uplynul první smutný rok od úmrtí pana Oldřicha Rejchrtva, bývalého předsedy SČVP. Všichni kdo jste ho měli rádi, vzpomeňte prosím se mnou.

Jaroslava Rejchrtová

Upozornění

pro všechny příznivce každoročního setkání členů SČVP a jejich přátel v Suchdole nad Odrou upozorňujeme, že se bohužel z technických důvodů naše setkání dne 13. 10. 2012 ruší. Náhradní termín setkání je v sobotu 10. 11. 2012, jako každý rok v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou. Těšíme se na společné setkání, za Moravskoslezský region zve předseda MVDr. Samec Vladimír

Zájezd na Volyň 8.-13. 7. 2012 ze Žatce

Trasa vedla z Žatce přes Prahu, Vilémov v okr. Znojmo, Brno, Olomouc a Nový Jičín. Odtud nabral autobus směr Polsko a Ukrajina. Cesta proběhla v nočních hodinách bez problémů. Ráno po překročení hranic polsko-ukrajinských byla zastávka na protažení těla, občerstvení a převlečení z nočních úborů.

Cesta byla příjemná, autobus jel po krásné silnici nebo dálnici. Kolem byly vidět neobdělávaná pole, zarostlá trávou a náletem. Na jiném úseku cesty byly zase vidět nádherně obdělávané žluté lány dozrávajícího obilí, někde už i sklizené. Jinde jsme viděli taková políčka, jaká měli Češi na Volyni. Kolem

cesty vyrostla spousta krásných nových domů, některé nedokončené, nové kostely, honosné stavby. Kolem Lvova je obchvat, ze kterého je vidět nový fotbalový stadion vybudovaný kvůli mistrovství Evropy 2012.

Cesta do Rovna utekla velmi rychle, stále se bylo na co dívat kolem. U silnice se pásl dobytek, husy velké jako u nás labutě. Na stromech jmelí, až některé stromy uschly, patrně suché zadušené jmelím. Elektrické sloupky osidlili čápi, obrovská hnízda, na kterých mladí čápi klepali zobáky.

Po příjezdu k hotelu a vyložení zavazadel jsme se postupně ubytovali. Pokoje byly dvoulůžkové. Byl jsem ubytován panem režisérem Mgr. Mančuškou, který chce natočit film o Volyňských Čechách. Po krátkém odpočinku jsme si museli zajistit peníze (hrivny) a nakoupit ovoce, pitnou vodu apod. Po večeri nás paní Alla informovala o některých zásadách, které nutno dodržovat. Kdo na další den potřeboval taxi, nahlásil. Po večeri bylo volno, každý měl svůj program. Seznámit se s městem, navštívit trh, kde se prodává zboží různého druhu. Je to srovnatelné s našim prodejem vietnamských obchodníků, ale Ukrajinci si prodávají sami.

Ráno po vyspání, odpočinku z předešlé noci a dobré snídani, stály přistavené vozy taxi. Každý odjel za svým cílem. Naše cesta byla předem naplánována a tak jsme jeli s panem režisérem Mančuškou na zámek v Olyce. Olyka, zámek kde bylo velitelství Wehrmachtu a asi 5.000 polských běženců, všichni usidleni na zámku. Pan režisér natočil cestu po které určení Češi – muži, obyvatelé z Českého Malína, pod puškami museli odvézt na vozech potraviny, ukradený majetek a hnát uloupený dobytek do Olyky. Podle zápisu 3.-4. 4. 1944 potraviny na vozy nakládali Poláci v civilu a byli ozbrojeni.

Naše cesta pokračovala do Českého Malína se zastávkou u společného hrobu v Ukrajinském Malíně. Cesta do Českého Malína byla stejná jako před lety, když Němci napadli Rusko jen s tím rozdílem, že tehdy to byla cesta nebezpečná (tzv. šlach). Jako kluci jsme stáli na okraji cesty a dívali jsme se jak jedou auta, která jsme nikdy neviděli. Nevítali jsme je, ale ani jsme po nich nic neházel, dodržovali jsme přísný zákaz rodičů.

Malín. První zastávka byla na obecním úřadě. Po příchozu paní starostky jsme nahlásili cíl naší cesty a předali jsme Český prapor a historické fotky nemocnice a sklepu, kde se zachránil pan Filípek. Dále jsme předali knihy věnované panem ing. Josefem Kindlem pro malínskou školu. Řidič zaparkoval auto do stínu stromu na Malé straně. Naše cesty se rozdělili. Pan režisér si natočil. Já jsem odešel na Velkou stranu předat fotky rodiny Kechrtových a Beštových jejich příbuzným, stejné fotky jsem předal panu Kopeckému. Navštívil jsem i nynější majitelku domu Pospíšilových a předal jsem jí fotky, kdo dům postavil, jak vypadal dům a dvůr v roce 1946. Já jsem v tom domě bydlel před odjezdem 29. 1. 1947. Návštěva rodi-

ny Minaříkové (vzdálení příbuzní) - přivítání bylo srdečné. Když jsme se objevili v Malíně místní obyvatelé se domnívali, že chceme zpět půdu, proto i pohledy některých lidí byli velmi nedůvěřivě. Paní Minaříkové, se kterou jsem se nejlépe domluvil, jsem vysvětloval, že ani náhodou nemáme zájem o jejich půdu a to co děláme je pouze příprava 70. výročí vypálení obou Malínů. Při odchodu jsem dostal tašku letních jablek, přišly vhod, od snídane jsme nejedli. Potom jsme projeli společně Malou a Velkou stranu. Ukazoval jsem místa, kam byli nevinní obyvatelé Malína nahnáni a zaživa upáleni. Návštěva hřbitova, kde je rozestavěn nový památník a zpáteční cesta do Rovna. Tak tak jsme stihli plánovanou večeři na 21. hodinu.

Středa ráno. Byl dohodnutý odjezd na 9:00. Ještě jednou stejná cesta přes Olyku do Českého Malína. Po večerním dešti, byly po cestě polámané větve a bajury (kaluže). Malíně pan režisér natáčel v místech, kde stál náš dům. Teď tam rostla pšenice.

V osudný den, kdy mě otec vzbudil, a jeli jsme na pole, přešli jsme na Pánovou cestu do míst, kudy také vedli Němci ženy do Ukrajinského Malína. Na této cestě strčil polský mluvící voják polskou ženu do žita a ta nás později zastavila slovy: „Nejezděte do Malína, je tam zle!“ Otec tu ženu znal. Byla na návštěvě v Malíně. My jsme tedy odbočili do lesa, kde jsme se s otcem a později i dalšími ukryli.

Další natáčení bylo v prostoru, kde stála stodola a kůlna, zde byly za živa upáleny ženy a děti, mezi nimi moje maminka a sestra Marie. Vojáci stříleli ženy, které sténaly a kde se odehrála krutá scéna, kdy šedesátiletá Marie Myšáková se slovy „Zastřelte mně ať se netrápím“ postavila proti vojákům. V protokole to uvedla svědkyně paní Marie Zajícová. Přesunuli jsme se do nemocnice, byl natáčen sklep, ve kterém se zachránil pan Filípek, v té době pacient malínského nemocnice.

Pan Mančuška potom pokračoval v natáčení ve Stavišti s paní učitelkou Kaveckou, potomkem učitele Kaveckého, který učil v Malíně kolem roku 1920 a potom ještě s paní Glancovou. Po návratu do hotelu, byla večere a pan Mančuška si chystal program na čtvrtek. Ve čtvrtek jel pan Mančuška podle programu s paní Allou Finkousovou do Zdobunova. Odpoledne začalo pršet k večeru přestalo pan Mančuška se dohodl panem Andělem a odjeli natáčet do Hrušvic. Já jsem koupil věnec na bazaru a při návratu na hotel jsem musel počkat až přestane pršet. Přestalo pršet, ale po silnici teklo po kotníky vody, byl jsem donucen si koupit nové boty.

Pátek ráno v 7:00 - nakládání zavazadel do autobusu snídane a odjezd do Malína na pietní slavnost. Projev, přivítání chlebem a soli třemi krásnými děvčaty v ukrajinských barvách a paní starostka u památníku dalšími funkcionáři, jejichž jména neznám.

Českou republiku zastupoval generální konzul pan Pavlata s manželkou, paní Martinou Pavlatovou Muchovou, za Stromovku paní JUDr. Ponomarenko, za Dubenský rajon manželka pana starosty a paní Valentina Trifonova.

Český hřbitov – položení věnců, vysvěcení pomníku, zazpívání písničky. Chvilka na vzpomínku a pohled na staré lípy, které si pamatují život v Českém Malíně při založení hřbitova od roku 1872, kdy byly vysázené. V roce 1932 k 50. výročí byl mezi lípy postaven dubový kříž, který tam stojí dodnes. Cesta ke hřbitovu není původní, je nová. Je vedena přímo k hrobu a občané Malína na ní vysázeli mladé lípy.

Dále cesta vedla přes Dubno k paní Valentíně Trifonové, funkcionářce okresu. Ta nás informovala o Dubně jako městě v proměnách po rozpadu SSSR. Potom nás informovala o spolupráci Dubna a Uničova, který se jim moc líbil, když jej dubenští navštívili. Paní Valentina nás pozvala na oběd a návštěvu zámku, kde je výstava Český Malín – Lidice Volyňských Čechů. Následovalo rozloučení a cesta domu. Na celnici ukrajinskou stranou proběhlo vše dobře, kontrola pasů a dopobáčeňa (nashledanou). Poláci se vyřádili, nechali nás napřed vystoupit a potom vyndat všechny kufry. Důkladně kontrolovali autobus a řekli, že má technickou závadu. Autobus odjel do dílen, kde byla provedená důkladná prohlídka. Po dvou hodinách konečně přijel autobus naložit zavazadla a cestující. Další cesta už byla bez problémů přes Nový Jičín, Brno, Vilémov, Prahu do Žatce.

Řepík Josef 2012

Nezapomenutelná Irenka Malínská

Když jsem přišla v 90. letech na svou první schůzi regionu v Praze, zaujala mě dáma, která schůzi řídila. Udělala na mne velký dojem tím, že ač nebyla nejmladší, byla stíhlá a velmi elegantně oblečená a učená. Na první pohled bylo vidět, že má i velkou autoritu. Svým vystupováním ve mně vzbudila nesmírnou úctu. Dozvěděla jsem se, že se jmenuje Irena Malínská, roz. Šmidtová, předsedkyně regionu. Později jsme se seznámily blíže, a mohu snad říci, že jsme se i spřátelily. Do povodně před deseti lety jsme od sebe bydlely jen několik set metrů (ona na jedné straně Karlova mostu, já na druhé), ale Irenka neměla nikdy čas na nějaké vysedávání a povídání. Byla v neustálém pohybu, stále něco organizovala a zařizovala, a taková byla zřejmě odmalička.

Pocházela z volyňského městečka Mlynova, kde žilo jen několik českých rodin. Pohybovala se tedy většinou mezi polskými a židovskými dětmi. Po ukončení základní školy studovala na polském gymnáziu v Dubně. Za války byla určena k nuceným pracím v Německu, ale zachránila se u příbuzných na vesnici. V r. 1944 se přihlásila jako mnoho dalších českých dívek do armády. Absolvovala zdravotnický kurz a pracovala v polní nemocnici jako zdravotní sestra. O této etapě svého života dovedla velmi působivě vyprávět. Irenka byla jednou ze zakladatelek Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a vedle funkce předsedkyně regionu byla aktivní členkou Předsednictva CV SČVP a předsedkyní redakční rady Zpravodaje SČVP. Byla také neúnavnou organizátorkou četných akcí. Nezapomenutelná jsou pražská masopustní setkání, ale také zájezdy na Duklu a na Volyň, a také do Čenstochové. Do rodného Mlynova jezdila rovněž individuálně a spolupracovala zejména s tamějším muzeem. Dodávala mu různé exponáty ze života Čechů a muzeum jí jako významné rodačce věnovalo celou jednu síň.

Jako vedoucí letošního červencového zájezdu se již necítila zdráva, ale chtěla dostát svému závazku. To byl také jeden z podstatných rysů její povahy. Ze zájezdu se vrátila nemocná, a ačkoliv jako zdravotní sestra přispěla k záchraně života mnoha lidí, na záchranu svého vlastního již neměla dosti sil. Poslední síly z ní vyprchaly 15. července, dva měsíce po 87. narozeninách.

Milá Irenko, budiž Ti česká země lehká, ale budeš nám tu moc chybět.

Slávka Žáková

Holoveň Česká na Volyni

Vzpomínky B. Jančí

V zimě 1945/46 jsme přijeli do stanice Judino v Tatarské ASSR. Namačkání v dřevěném domě v lese (autoškole) jsme spali na palandách, poslouchali přednášky o automobilech a prohlíželi názorné pomůcky. Po skončení autoškoly jsme se přemístili do chatky u autoparku. Na parkovišti stály americké studebakery a chevrolety. Na jaře jsme pomáhali mechanikům vyměňovat motory. Já musel na operaci kýly do špitálu v Kazani. Po uzdravení a návratu k útvaru jsem zjistil, že na mě žádný nákladák nezbyl. Byl jsem přidělen k staršímu řidiči.

Od jara r. 1946 náš 204. autoprapor vozil obilí z kolchozních skladů do státních nebo na železnici. Za války nebylo obilí čím vyvézt, proto se stavěly sklady a obilí se v nich uskladovalo. Dělo se tak v Tatarské republice. My jsme tatarsky neuměli a proto jsme vyhledávali ubytování a parkování ve městech nebo ruských vesnicích. Suchý příděl potravin (pajok) jsme dávali hospodyně a ona z toho vařila. Většinou jsme odcházeli ráno po snídani a vraceli se večer. Dostali jsme se i do tak zapadlých končin, kde starší lidé poprvé viděli auto. Naučili jsme se pár slov tatarsky, abychom uměli poprosit o vodu nebo mléko. Řidiči si přivydělávali při cestách bez nákladu, kdy mohli svézt pocestné do města nebo domů. Při parkování v jedné ruské vesnici si poddůstojník namluvil děvče z učitelské rodiny. Dívka měla mladší sestru a s tou mě chtěl seznámit. Trochu oprášil moji uniformu a obul mě do vysokých bot, ale ze známosti nic nebylo. Já byl nesmělý a nemluvný a chtěl jsem se vrátit domů do Holovně svobodný.

U našeho studebakeru se utrhly šrouby listových per a proto byl vyřazen. Dostal jsem pak autocisternu ZIS-třítunku. Zásoboval jsem ostatní vozidla benzínem a měl dost volna. Do benzínu pro studebakery se přidával ethyl. Když jsem v naftěbáze načerpal plnou cisternu, cestou v letním vedru benzin přetékal, já ho prodával náhodným řidičům. Také jsem vozil pocestné na prkně připevněném podél nádrže. Odměnou jsem dostával třeba i vajíčka. Některé ženy i muži byli obuti do podomáčku vyrobené obuvi z lýka, laptí. Slyšel jsem, že některé ženy se před městem přezouvají do nových nebo zachovalých laptí a na zpáteční cestě naopak. Jednou jsme se utábořili u řeky Kama. Pracovala tam skupina geologů a děvčata nám vyprávěla, že se tam bude stavět autozávod, později se Kamaz stal skutečností.

Uniformu jsem si pral v benzínu, který rychle vyprchal. Jednou jsem dovezl benzín z jiné naftěbázy a ten z mých šatů nechtěl vyprchat, dlouho zapáchal. Starší řidiči, frontoví šoféři, se často opijeli a havarovali. V Kazani jeden se studebakerem před sebou hrnul několik aut. Byl veřejně souzen a pro výstrahu ostatním exemplárně potrestán.

Starší vojáci byli demobilizováni a 204. autoprapor v Kazani zrušen. Mladší byli odveleni do Kujbyševa (Samara) do 16. autozávodu. Do Kujbyševa jsme se dopravili lodí po Volze. Ten 16. autozávod Přívolžského vojenského okruhu prováděl generální opravy ZISů. V závodě pracovali civilové, vojáci a také zajatci - Němci. V motorárně byli dva. Ubytování a strava byly vojenské. Na městské milici jsem po zkoušební jízdě ZISem dostal řidičský průkaz. Podzim byl teplý, koupali jsme se ve Volze. Zima byla tuhá, s výchozími větry a tuhými mrazy v otevřené krajině. Slzy zamrzaly na tváři. Jednou jsem měl stráž oblečen v kožichu až po paty a obut ve válenkách.

Ještě na podzim jsem na závodním dvoře potkal Ing. Dvoržáka. Ptal se mě na rodiče a národnost. Asi věděl, že jsem Čech a on jistě také. Když se Češi na Volyni připravovali na stěhování do Čech, otec se mě v dopise ptal co má dělat. Já odpověděl, ať udělá to co ostatní Češi. Na útvar přišlo hlášení, že se rodiče stěhují do ČSR, proto jsem dostal týdenní dovolenou a jel domů vyřídit si doklady. Z Kujbyševa jsem do Moskvy přijel na Kazaňské nádraží, odtud taxikem na Kyjevské nádraží, vlakem přes Kyjev do Šepetovky a do Slavuty. Do Holovně mě svezl kočí. Byl podzim roku 1946.

Doma jsem zjistil, že mám potíže s českou řečí. Skoro dva roky jsem česky nemluvil. Druhý den jsme s tátou jeli do Šepetovky na stěhovací komisi, abychom vyřídili doklady. Doma jsem byl dva dny a jel do Kujbyševa. Na rychlík se jízdenky prodávaly jen s místěnkou. Ve frontě na jízdenky se někdy čekalo celý den i déle. Já jsem měl málo času a tak jsem vlak obešel a z druhé strany nastoupil mezi vagony. Na první zastávce jsem nastoupil do vagonu s rubly v ruce místo jízdenky. Průvodčí mě usadila a jelo se.

Dne 28. 2. 1947 jsem byl demobilizován, obdržel od československého velvyslanectví doklady na stěhování (opční osvědčení), stravovací lístky na cestu. Na velkých nádražích se dostalo vařeného jídla. V Kujbyševě se na nádraží ke mě hlásil důstojník Huz Jakov (Jankil, Žid z Holovně). Věděl o mém propuštění z armády i stěhování do ČSR. A já jsem zase putoval přes Moskvu, Kyjev, Šepetovku a osobním vlakem do Slavuty. Tam jsem sháněl někoho kdo by mě svezl do Holovně. Všichni věděli, že Češi z Holovně jsou už v Krivíně na nádraží, radili mi, abych jel rovnou do Krivína. Tak jsem tedy učinil. Češi už byli navagonovaní a vlak hlídali se zbraněmi až do odjezdu. Pak zbraně odevzdali.

Tak jsem tedy odjížděl s rodiči a sourozenci do ČSR. Holoveň Česká byla po válce přejmenována na Holovli Nižní. pokračování

Region Chomutov

zve žáky českých matičních škol na Volyni na setkání. Letos se opět, po roce, uskuteční setkání žáků těchto našich škol. Setkání se bude konat jako loni v restauraci Černý orel na autobusovém nádraží dne 5. října 2012. Příspěvek 150 Kč na občerstvení zaplatíte při vstupu do sálu. Oznamte to všem svým přátelům a známým a hlavně žákům těchto škol. Těšíme se, že se po roce opět s vámi sejdem. Za výbor škol vás zve: za Zdobunovskou: Jiřina Kačerová; za Rovenskou: Jiřina Vinšová; za Omelanštinu: Irena Hanušová

Regiony Rakovník a Žatec

oznamují, že chystají uskutečnění setkání rodáků a jejich přátel z obce Jezírka. Setkání se uskuteční v 1. pololetí roku 2013. Na základě zájmu budeme informovat o přesném termínu a místě setkání. Své přihlášky posílejte na tyto adresy: Ing. Jaroslav Vodička, 439 72 Krásný Dvůr 183, tel.: 775 236 915 a 415 210 128. Josef Kroutský, 269 01 Rakovník, Zd. Štěpánka 2039, tel.: 313 513 875

Vzpomínky na mládí

Ve zpravodaji Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel jsem se dočetl o vesnici Holoveň Česká. V roce 1918, kdy Poláci vyhnali Sověty, Holoveň, která zůstala Rusku, mohla zapomenout na jakýkoli blahobyt a obec Novostavce zůstala pod Polskem, kdy díky tomu začala tato obec prosperovat.

V tomto zpravodaji jsem se ze vzpomínek Bohumila Jančí, které napsala Jiřina Polerová, kde popisuje české rodiny, které bydlely v Holovni, dočetl, že rodina Bečánová a Sahůlková jsou moji příbuzní. Paní Bečánová byla moje teta, která žila se svou rodinou do roku 1931 na své usedlosti. Sovětská vláda je poté přestěhovala ke Kyjevu, kde pracovali na Sovchoze. Teta pekla pro zaměstnance Sovchozu chléb a strýc pracoval jako kočí. Pak přišla ta chvíle, že strýce vystěhovali na Sibiř a více ho celá rodina neviděla. Teta zůstala s pěti dětmi.

Po nástupu v roce 1939, kdy se rozdělilo Polsko, přijeli zpět do Oženína. Po čase navštívili i Novostavce. Vše co měli, bylo pouze oblečení, které měli na sobě. Veškeré příbuzenstvo se snažilo pomoci. Darovali jim oblečení a další potřebné věci. Po nějakém čase odjeli zpět do Oženína a tím jsme ztratili veškerý kontakt. Později jsme se od lidí dozvěděli, že při cestě zpátky do Oženína byli o vše okradeni. Po delším čase se vydali zpět na západní Ukrajinu, kde se usídlili v Ostrohu a Novostavcích. Když přijeli do nového domova, zůstaly z dětí jen čtyři děvčata. Chlapec byl nasazen na nucené práce do lesa na Urale, kde svázal dřevo na nádraží. Dvě sestry se zbývajících čtyř dětí se provdali za Ukrajince, třetí se sester s sebou odvezli v roce 1947 do České republiky moji rodiče. O čtvrtém dítěti nemám žádné zprávy. Sestřenice Slávka Bečánová, která přijela s mými rodiči do republiky, se zde posléze provdala za pana Beneše, válečného invalidu, a žila spolu v Karlových Varech.

V sedmdesátých letech jela navštívit svoji matku na Ukrajinu. Povolení k návštěvě měla na 14 dní. Po příjezdu na Ukrajinu Slávka zjistila, že její matka žije ve velké chudobě. Jediné dvě slepice, které vlastnila, matka zabila, aby dala dceři najíst. Po pěti dnech Slávka odjela zpátky do republiky. Bratranec, který byl odsunut na nucené práce na Ural, se v osmdesátých letech dostal na návštěvu do republiky. Přijel se svou družkou. Navštívil i Velké Losiny, kde jsme ho všichni přemlouvali, aby zůstal s námi v republice. On to odmítl, že mají doma dům a kravičku. Když jsme se ptali, co je to za plemeno, odpověděl při pohledu na naše krávy, že ta jejich vypadá jako větší koza. Posléze jsme se dozvěděli, že jeho dům je zemljanka, která má vyžděnou jednu čelní stěnu. Rodina mu darovala oblečení a potřebné věci a on poté odjel zpátky na Ural. Od té doby jsme o něm už neslyšeli.

Toto jsou mé vzpomínky, které nemusí být úplně přesné. Je-li někdo, kdo by mohl informace upřesnit, byl bych rád, kdyby mi napsal na adresu:

Rostislav Novotný, Komenského 218, 788 15 Velké Losiny nebo zavolal na tel. č. 583 248 616. *Rostislav Novotný*

Wzpomnienia o Irenie Malińskiej

Urodziła się w Młynowie podobnie jak ja, w tym samym roku 1925, w sąsiednim domu. Irenka była czeską dziewczynką, a ja - polskim chłopczykiem. Od dzieciństwa byliśmy zauroczeni naszym Młynowem, miasteczkiem gminnym w powiecie Dubieńskim na Wołyniu, położonym nad rzeką Ikwą. Ta rzeka, o której Juilusz Słowacki pisał: „Tam, gdzie Ikwy modre fale płyną” - stanowiła największą jego atrakcję z jej mostami, zaporą wodną, 30. hekta-

rowym parkiem z którego prześwitywały pałace hrabiów Chodkiewiczów. Ich fundacji były kościoły i cerkwie. Poza tym miasteczko szczyliło się nowowbudowaną, siedmioklasową szkołą powszechną, sądem grodzkim, pałacikiem dr med. Zygmunta Wisłockiego i dużymi, cotygodniowymi jarmarkami.

Gmina młynowska miała znaczące wsie czeskie: Nowiny Czeskie, Moskowiszczynę, Podhajce Czeskie, Libanówkę i Maślankę. Zaś w Młynowie - kilka rodzin: Świtek, Kamfina, Waszek, Korzan, Uryk, no i Szmidtów. Tych ostatnich córką była Irenka. Ich duży dom znajdował się w samym centrum, przy placu, z którego rozchodziło się pięć ulic. Mieli restaurację i słynęli z bardzo dobrych wyrobów wędlin. W tym domu znajdował się największy sklep „Bazar Chrześcijański”. W latach dwudziestych nawet w domu rodziców Ireny działał amatorski teatr, który wystawiał sztuki polskie i ukraińskie, w których brali udział moi, przyszli rodzice.

Nic dziwnego, że skoro przyszlizmy na świat z Irenką w jednej miejscowości, w tym samym czasie - to w roku szkolnym 1932/3 uczęszczaliśmy razem, w Młynowie, do pierwszej klasy 7. klasowej szkoły powszechnej. Ba, nawet siedzieliśmy w jednej ławce. Wtedy zaczęła się nasza przyjaźń, dziecinna miłość, która przetrwała 80 lat. Byłem spokojnym chłopcem, ale kiedyś biłem się z kolegą klasowym Jurkiem Leluszem. Przechodził nasz nauczyciel, wychowawca Henryk Porusiewicz i zapytał: „Chłopcy o co się bijecie?” Odpowiedzieliśmy zgodnie: „O Irenkę Szmidtówną!” Wyróżniała się już wtedy, skoro walczyli i nią młodzi Polacy.

Ojca przenoszono służbowo do kolejnych zarządów gmin, do Boremla, Kniahinina i Werby. Za nim podążała rodzina, no i ja. Z miejscem urodzenia nie traciłem kontaktu. Do dziadków Fedorowiczów przyjeżdżałem na wakacje i ferie świąteczne. Oczywiście, spotykałem się z Irenką. Nawet, jak ze sobą nie rozmawialiśmy, a tylko spoglądaliśmy na siebie - to rumieniliśmy się na twarzy - po uszy.

W czasie wojny rzadziej widywaliśmy się, bo rzadziej przyjeżdżałem do rodziny. Ale w listopadzie 1943 r. znalazłem się w Młynowie, a nawet zaciągnąłem się do Samoobrony Polskiej przeciwko OUN-UPA. Tam przeżyłem 6-tygodniowy front niemiecko - radziecki, a 19 lutego 1944 r. - bombardowanie miasteczka przez samoloty niemieckie. Stąd miesiąc spędziłem w Libanówce, przygarnięty przez rodzinę czeską państwa Horów z córką Wierą (po mężu Krucyk).

19. marca stałem w szeregu przed „Wojenkomatem” w Nowinach Czeskich, wśród zmobilizowanych do Wojska Polskiego w ZSSR młynowiaków. Przed wyruszeniem w drogę - niespodziewanie ujrzałem zbliżającą się do nas Irenę. Podeszła tylko do mnie - chociaż wśród nich byłem tam obcy. To było coś niezwykłego. Leżąc na pryczy w koszarach w Równem, przy zapalanej świeczce - napisałem do niej długi, serdeczny list.

Następny, ale już od Ireny, otrzymałem po wojnie w Katowicach, w sierpniu 1945 r. Nie wiem jak zdobyła mój adres. Pisała z Prahy, ale byłem nim tak przejęty, że wziąłem ją za przedmieście Warszawy i chciałem zaraz do niej jechać. Potem uświadomiłem sobie swoją pomyłkę.

Wojna wygnała nas z Wołynia do różnych krajów i innych armii, ale łączności ze sobą nie straciliśmy. Kilkrotnie byłem w Pradze i w Żatcu, na Ireny zaproszenie; serdecznie mnie gościła. Jej (oraz Zdenca Valkovej) przede wszystkim zawdzięczałem zaszczytny tytuł i dyplom przyznany mnie 28.04.2003 r. „Zasłużonego Członka Organizacji Czechów Wołyńskich i ich Przyjaciół” - co sobie szczególnie cenię. Na zebraniach w Pradze kilkakrotnie zabierałem głos, kiedy Irena Malińska przez wiele lat była przewodniczącą.

Rozmawiałem z nią telefonicznie przed ostatnią wycieczką na Wołyn i z obawy na bardzo zły stan zdrowia odradzałem Irenie wyjazd. Mówiła, że nie ma jej kto zastąpić; poza tym chce jeszcze raz spojrzeć na Młynow i odwiedzić grób Matki, zmarłej w 1940 roku, kiedy miała zaledwie 14 lat.

Zaangażowała dla ludzi i organizacji, jak zawsze, do ostatnich dni życia, pomimo problemów zdrowotnych i podeszłego wieku. Ciężko mi o tym pisać po 80 latach wieloletniej przyjaźni, której stale było nam mało. Chciałoby się dodać: „Kochajmy ludzi, bo tak szybko od nas odchodzą. Zostają po nich buty i telefon.....głuchy”. Wiem, gdzie spoczęłaś, bo kiedy byliśmy w Żatcu, na cmentarzu, pokazywałaś to miejsce.

Ireno - jeszcze się, spotkamy, chociaż w innym świecie.

Zbigniew Wojcieszek Warszawa 25.07.2012

Naši jubilanti

region Broumov: 75 let oslavil i Boris Vlačiča původem z Malé Zubovštiny nyní Broumov. Zdraví štěstí přeje *Alexandr Stejskal*

region Chomutov: V srpnu také oslavila 89 narozeniny Nona Tomášková ze Zdobunova, bytem Staré Vinařice u Jirkova. V září oslaví 75 let Milena Hradecká z Rovna, bytem Chomutov; 70 let Antonie Matějková z Odessy, bytem Jirkov.

Za region přejí hodně zdraví *Jiřina Kačerová a Josef Roller*
region Litoměřice: V červenci oslavili - 75 let Vlastimil Sebesta z Ládvky, bytem Děčín; 75 let Oldřich Procházka ze Zdobunova, bytem Lovosice; 87 let Anna Hendrychová z Hlinsku, bytem Štětí; 89 let Karel Šerák z Boratína, bytem Chotiněves; 92 let Anna Derflerová ze Sedmidub, bytem Litoměřice. V srpnu - 80 let Anna Janatová z Boratína, bytem Liběšice; 83 let Marie Ulmová z Buderáže, bytem Roudnice n.L.; 83 let Josef Kozák z Lipin, bytem Žitenice; 84 let Božena Vatterová z Krasilna, bytem Strachaly; 89 let Slávka Altmanová ze Sedmidub, bytem Plzeň; 88 let Ludmila Dvořáková z Boratína, bytem Okna-Polepy. Za zpoždění se omlouvá redaktor! V září oslaví - 70 let Ljubov Šponiarová z Kutjanky, bytem Ústěk; 81 let Věra Picurová z Mirohoště, bytem Liběšice; 81 let Ludmila Vaňousková z Mirohoště, bytem Soběnice; 84 let Irena Twarda z Rovna, bytem Litoměřice; 86 let Jaroslav Opočenský z Boratína, bytem Horní Řepčice; 87 let Václav Kuchynka ze Zavidova Českého, bytem Polepy; 88 let Růžena Stehlíková z Novostavců, bytem Čížkovice; 89 let Anna Vokráčková z Mirohoště, bytem Soběnice. Všem přeje hodně zdraví a spokojenosti jménem výboru

jednatelka Daniela Zelenková
region Olomoucký: V červenci se dožila krásných 90 let Anna Šulcová (dcera mlynáře Flandery) z Mirohoště, bytem Hněvotín. V září oslaví 87 let Marie Fišerová z Moldavy, bytem Nedvězí; 84 let Eugenie Dubická z Omelanštiny, bytem Olomouc; 75 let Václav Klaban z Ulbárova, bytem Bohuňovice. Za region *Vladimír Polák*
region Žatec: V srpnu oslavil 82 let Václav Maťák z Volkova Českého, bytem Louny. V září oslaví 87 let Naďa Brůhová z Moskovštiny, nyní Staňkovice; 83 let Josef Sahulka ze Zálesí, nyní Soběchleby; 82 let Helena Beldiková z Moštěnice, nyní Hrušovany; 82 let Rostislav Jankovec z Kupičova, nyní Žatec; 82 let Vlasta Plocová ze Zavidova, nyní Žatec; 81 let Klára Janderová z Mizoče, nyní Aš; 81 let Marie Martinovská z Hošče, nyní Žatec; 80 let Anna Herzanová z Novokrajeva, nyní Louny; 75 let Jaroslava Kahounová z Husče, nyní Vilice; 65 let Marie Valoušková ze Žatce. Všem našim členům mnoho štěstí, pevně zdraví a spokojenost do příštích let za region přeje

Kamila Ondrová

region Tachov: Maminka se narodila 8. 9. 1924 a letos se dožívá pozehaného věku 88 roků. Narodila se v Knerutech na Volyň. Jmenovala se za svobodna Libuše Dufková. Po té bydleli v Kopčici nyní Novokotovsk tam se také provdala za mého otce který se jmenoval Antonín Ludvík. Tatínek byl také ve Svobodově armádě, prošel s ním z Volyně přes Duklu až do Prahy. *Jiřina Hrubá*

Václav Zumr odešel

V životě každého z nás jsou chvíle, jež neprožíváme sami, ale které s námi také sdílí lidé, mezi kterými žijeme. Nesporně mezi ty patří často i poslední loučení, jak v tomto případě to bylo i s panem Václavem Zumrem, který se v kruhu své rodiny a blízkých přátel dožil úctyhodných 86 let. Při této příležitosti společně a stručně nahledněme do jeho knihy života.

Václav Zumr pocházel z malé romantické vesničky Hrabiny, obklopené krásnými lesy. Pan Zumr se narodil 27. prosince 1925 na Volyni, jako prvorozený syn rodičům Václavovi a Emilii Zumrovým, kde v Hrabíně společně s dalšími třemi bratry vyrůstal. Jeho mládí již v 18ti letech výrazně ovlivnila a na vždy ho poznamenala II. světová válka, ve které tak mladý byl i přímým účastníkem. Václav Zumr společně s jeho vrstevníky v Hrabíně dobrovolně i s rizikem s nasazením vlastního života vstoupil do I. Čs. armádního sboru generála Ludvíka Svobody v sovětském svazu. Sám na sobě poznal, co to jsou krutá a nesmyslná válečná bojiště. Těmi byla i Dukla, dále Ostrava, Liptovský Mikuláš atd., na kterých je zaplatilo životem i několik jeho kamarádů nejen z Hrabiny. Také tam se neúspěšně bojovalo za osvobození Československa. Po skončení druhé světové války i Václav Zumr několik let soukromě hospodařil ve

Větrušicích u Žatce, kde si také založil rodinu. Po založení místního Jednotného zemědělského družstva se stal jeho účetním. Od roku 1965 žil se svou rodinou v sousedních Čeradicích, kde se stal pracovníkem Státního statku Žatec.

Se svou manželkou Marií prožil šťastných 52 harmonických let. Narodili se jim tři děti, synové Zdeněk a Miroslav i dcera Dana. Oba se s radostí těšili i ze svých oblíbených vnoučat.

Aktivní byl pan Václav Zumr i ve správě obce, kde několik let byl i předsedou místního národního výboru. Mnoho let byl i členem Svazu bojovníků za svobodu v Žatci. Za účast v bojích ve druhé světové válce, i on byl vyznamenán válečnými medailemi.

Každý z nás v sobě chová přirozenou úctu k místu kde se narodil, a tak tomu bylo i v případě pana Václava Zumra. Čest jeho památce!

Václav Nesvadba

Naše řady opustili

region Chomutov: Po těžké nemoci zemřela 6. 8. 2012 ve věku 85 let paní Helena Menšíková, rozená Veverková z Plosky, bytem v Lažanech. Upřímnou soustrast rodině vyjadřují za region,

Jiřina Kačerová a Josef Roller

region Litoměřice: 24. 7. 2012 zemřela ve věku 88 let paní Marie Riedlová z Bocánovky, poslední bytem Litoměřice. Pozůstalým upřímnou soustrast za region Litoměřice

Daniela Zelenková, jednatelka

region Rakovník: 20. 7. 2012 náhle zemřela ve věku nedožitých 85 let paní Libuše Růžičková rodačka z Hulče České, bytem Kolečovice, dlouholetá předs. regionu Rakovník. Upřímnou soustrast za region vyjadřují rodinné členové výboru.

region Tachov: 22. 7. 2012 zemřela naše dlouholetá členka paní Božena Suchá, rozená Vajskebrová ve věku 86 let. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině za region *Alžběta Michlová*

region Žatec: 24. 4. 2012 zemřela v 86 letech dlouholetá členka Ludmila Mrázková Vinterová ze Žatce, rodem z Moskovštiny; 25. 5. 2012 zemřel po delší nemoci 80ti letý Emanuel Rampas ze Žatce původem z Ivanovky; 27. 5. 2012 zemřel v 86 letech Václav Zumr z DD v Žatci, původem z Hrušvice; téhož dne zemřel v 66 letech Václav Ré ze Stráněk, původem z Knerut; 3. 6. 2012 zemřela ve 100 letech nejstarší členka regionu paní Anastazie Zedníková roz. Mašková z Podbořan, rodem z Moskovštiny; 21. 6. 2012 zemřel v 86ti letech člen výboru regionu Jaroslav Pokrupa ze Žatce, rodák z Kupičova; 5. 7. 2012 zemřela v 74 letech Marie Bimová roz. Hozová z Podbořan, rodem z Libánovky; nečekaně 22. 6. 2012 zemřela ve věku nedožitých 59 let Jiřinka Makovcová roz. Ondrová z Jirkova.

Všem zemřelým lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje

Kamila Ondrová

Zahraníčí: Dne 27. 6. 2012 zemřela ve věku 88 let naše členka ze Slovenska, Eugénia Kopčáková Vignerová rodačka z Hulče aktivní členka odboje. oznamuje zarmoucená rodina

Příspěvek na tisk

region Moravskoslezský: Ludmila Hondeková, Slezské Pavlovice 200

region Šumperk: Jiří Jersák, Šumperk - 320; Antonie, Jaroslav a Libuše Millerovi Rapotín - 300

region Karlovy Vary: Ludmila Rudolflová, Karlovy Vary - 100

region Brno: Marie Dolečková, Brno - 200; Amálie Svobodová, Blatnice - 300

region Rakovník: Bohumila Měrešová, Šanov - 100; Anna Pitrová, Šanov - 100; Jindřich Kučera, Šanov - 100; Evženie Altmanová, Jesenice - 100; Jindřich Bečvář, Zderaz - 500

region Praha: Zita Holousová, Česká Lípa - 200; Vladimír Jeníček, Žinkovy - 250

Upozorňujeme opakovaně na to, že máme nové číslo účtu Sdružení, které je uvedeno dole v zápatí!!!

Dále upozorňujeme na skutečnost, že agendu související s přihláškami, se změnami v osobních údajích, to znamená i adresy, s členstvím, s příspěvků, směřujte na hospodářku Sdružení, tedy paní Marii Nečasovou!

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československé obchodní banky a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726, mail: m.necasova@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je sami po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádáné rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: Vodafone: 776 310 958, O2: 723 520 715. Podávání zálesek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky Sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvos.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 6. 9. 2012**